

"SFÂNTUL IOAN BOTEZĂTORUL TE VA AJUTA!"

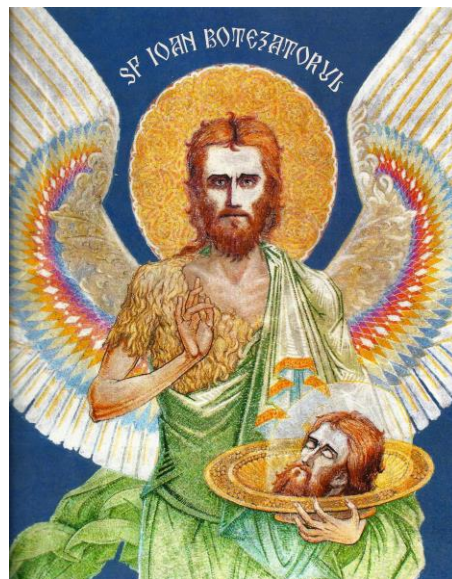
Într-o zi din luna martie a anului 1934 stăteam la fereastra de la strana stânga și priveam afară, spre locul unde este icoana Sfântului Ioan. Deodată, am auzit un glas zicând: „Când o să aduci scăunelul?”. Am rămas uimit și mă întrebam de unde a venit acel glas și cine a strigat. Am tăcut și nu am spus nimănui nimic. După ce s-au scurs vreo zece zile, trecând prin fața aceluiași loc, unde se află icoana, și îndreptându-mă spre arhondaric, am auzit iarăși același glas spunându-mi: „Când o să aduci scăunelul?”.

Am bănuțit că este ascuns în prescurarie (prescurăria se află exact alături de proshchinarul despre care este vorba) vreun monah căruia îi arde de glume. Îndată m-am întors ca să văd cine este cel care face glume cu mine.

Am intrat în pridvorul bisericii și am cercetat cu de amănuntul, dar nu era nimeni. Nici de data aceasta nu am spus nimic nimănui, însă gândul mă chinuia: „Al cui e glasul acesta? De ce se aude?” Am auzit iarăși același glas de mai multe ori inclusiv în chilia mea când voiam să mă odihnesc. M-am trezit îndată și mă gândeam: „Cine a venit la ora asta în chilia mea? Mi se pare ceva ciudat. Trebuie să-i spun duhovnicului”. După spovedanie, duhovnicul m-a întrebat:

– Nu cumva ai făgăduit cândva Sfântului Ioan să-i faci ceva? Ia gândește-te bine, poate îți aduci aminte!

După ce m-am gândit destulă vreme, o, minune!, mi-am adus aminte că mai înainte cu mai bine de zece ani, trecând odată și închinându-mă la icoana Sfântului Ioan, cu simplitate și aproape fără să mă gândesc, am spus: „Ei, Sfinte Ioane, dacă vrei, învrednicește-mă să-ți fac un proshchinar de lemn pentru icoana ta!”. Între timp, am lăsat și tâmplăria și tesla și fierăstrăul; le-am împrăștiat pe toate.

Pomenirea dreptului cu laude, iar ție destul îți este mărturia Domnului, Înaintemergătorule, că te-ai arătat cu adevărat și decât prorocii mai cinstit, că și a boteza în rejeuni pe Cel propovăduit te-ai învrednicit. Drept aceea, pentru adevăr nevoindu-te, bucurându-te, bine ai vestit și celor din iad pe Dumnezeu Cel ce S-a arătat în trup, pe Cel ce a ridicat păcatul lumii și ne-a rânduit nouă mare milă.

(Tropar la praznicul Tăierea cinstului cap al Sfântului, Proroc Ioan Botezătorul)

După ce duhovnicul a auzit această făgăduință pe care o făcusem fără să-mi dau seama, mi-a spus:

– Vezi că Sfântul Ioan îți cere să-ți împlinești făgăduință? Îngrijește-te să faci cum poți proshchinarul și Sfântul Ioan Botezătorul te va ajuta!

Auzind acestea, am înghețat. Socoteam că este ceva cu neputință de realizat. De unde să încep? Era nevoie de lemn bun, de scule, de bani, și mi se părea că e imposibil să fac rost de toate acestea. Însă cuviosul meu stareț, bătrânul Dositei, m-a încurajat mult spre această lucrare, dându-mi bani, scule și binecuvântarea sa. Așadar, nu mai aveam motiv să șovăi, ci trebuia să mă apuc de lucru. Și astfel, încet-încet, fără să știe nimeni, lucram ori de câte ori mi se dădea ocazia și, cu ajutorul Sfântului Ioan, am dus la bun sfârșit lucrarea. În ajunul hramului, la 23 iunie 1937, am chemat câțiva frați, am adus proshchinarul și l-am așezat așa cum se vede acum. Toți cei care îl vedeau, spuneau că planul a fost făcut la Sfânta Ana. Nimeni nu credea că lucrarea este în întregime a mea. Aveam și puțină dreptate, pentru că nici eu nu credeam că ar fi putut ieși ceva atât de bine. Se vedea limpede minunea Sfântului Ioan Botezătorul.

(Monahul Lazăr Dionisiatul, Povestiri dionisiate, traducere din limba greacă de Ieroschim. Ștefan Nuțescu, Schitul Lacu – Sfântul Munte Athos)